

ОТЪ ФОНДА НАШАТА КОННИЦА.

Скжпи поете,

Днесъ, когато цѣлиятъ български народъ чествува Вашето творчество и Ви поднася своята данъ на умиление и признателностъ, ние, дѣйстващитѣ и запасни офицери и войници отъ българската конница, основатели и членове на фонда „Нашата Конница“, не можемъ да останемъ равнодушни. Ние чувствуваме, че трѣбва да дадемъ най-широкъ просторъ на нашето прѣклонение и удивление къмъ великото дѣло на Вашия животъ.

Ние знаемъ, че наша свѣтла длъжностъ е дълбоко да се поклонимъ прѣдъ оногова, който разкри прѣдъ насъ чрѣзъ вълшебството на родното слово, всичкото очарование на българскитѣ поля и гори и ни показа непостижимата красота на една майсторска рѣчь, царственото великолѣпие на българскитѣ планини, та ни научи да обичаме родната земя повече отъ всичко на свѣта, да се радваме и да страдаме за нея, да живѣемъ и да умираме за нея.

Защото, когато тропота на нашитѣ коне огласяше широката равнина Тракия дори до Цариградскитѣ брѣгове, когато всрѣдъ сълзи и пожарища нашитѣ саби трепкаха като свѣткавици подъ небето на Македония, за да се огледатъ въ замечанитѣ води на Прѣспа и Охрида, когато ние се носѣхме като хала прѣзъ безкрайнитѣ простори на Добруджа и отъ Добричъ до Тулча възкрѣсваха легендитѣ за безстрашнитѣ подвизи на хвѣркатата българска конница, въ тия страхотни дни на величие и самозабрава, ние носѣхме въ сърцата си дивния образъ на България, нашата майка — майка мъченица, такъвъ, какъвто ни го разкрихте Вие въ Вашитѣ талантливи произведения. Тогава въ душитѣ ни се усмихваше слънцето, което милва съ лжчитѣ си сребриститѣ чела на нашитѣ планински върхове и се разтапя въ пѣнливитѣ води на бързитѣ планински ручей; въ гърдитѣ ни трептѣше таинствения шепотъ на нашитѣ непроницаеми гори, населени съ сѣнкитѣ на